

Στον Πλάστη των πάντων

Γονατιστός κάτω από τη ψηλή σου στέγη,
με βουρκωμένα μάτια από τη θλίψη,
το χόρτο ποτίζω οπ' έχει σκύψει
από το βάρος του δάκρυου. Δεν αρμέγει

πια φώς η ψυχή! Κοίτα το τέκνο σου που κλαίγει,
-τίποτα από Εσέ δεν έχω κρύψει,
το χνώτο σου μονάχα μούχει λείψει
και τρέμω σαν πουλί-. Πια δεν μου λέγει

τίποτα το ψάλσιμο του γρύλου,
το γλυκό κελάηδημα του σπίνου,
ο ανθός ο μοσχομύριστος του κρίνου
Κατέβα συ Θεέ μου από τ'αψήλου,
Έλα ζωοδότης πιο κοντά μου,
και κάνε να ανοίξουν τα φτερά μου!
Αριστομένης Λαγουβάρδος